

lek večer na určeném stanovišti a seřadiv se s hudbou v čele a rozžatými pochodněmi uspořádal průvod k velectěné slečně Eleonoře Láblerové, zástupkyni matky praporu, velectěným pí. kmotrám Marii Štrosové, Anně Hornofové, Anně Kraupnerové a Jeho důstojnosti panu páteru Ludvíku Ullmanovi, faráři, provolav zde slávu Jeho Veličenstvu.

Došed svého stanoviště, průvod ukončen a následoval rozchod.

Nastal památný den 29. června 1884, kdy zrána slyšeti bylo zvuky hudby, která procházejíc ulicemi obce zdobenými prapory barev zemských věštila počátek slavnostního dne.

Pak nastalo obvyklé vítání spolků a korporací a seřadění jich k společnému účastenství při mši svaté při obřadě posvěcení spolkového praporu.

Obřadů těch se zúčastnili: Slavné obecní zastupitelstvo a místní korporace. Dále c. k. okresní hejtman Josef Manschinger, spolek vojenských vysloužilců z Kolečovic s praporem a hudbou v počtu 70 členů, spolek vojenských vysloužilců z Hořovic s praporem a hudbou v počtu 80 členů, spolek vojenských vysloužilců z Rakovníka s hudbou v počtu 80 členů, spolek vojenských vysloužilců Horní Ročov 29 členů, spolek vojenských vysloužilců Chmelešná 20 členů, spolek vojenských vysloužilců Nové Strašecí 20 členů, spolek vojenských vysloužilců z Petrovic s hudbou 30 členů, spolek vojenských vysloužilců z Kožlan s praporem 30 členů, spolek vojenských vysloužilců z Kounova s hudbou 40 členů, spolek vojenských vysloužilců z Vesna (?) 20 členů a spolek vojenských vysloužilců z Malé Černoce deputací 4 členů.

Dále Sbor městských ostrostřelců z Rakovníka s praporem a hudbou v počtu 90 členů.

Sbor městských ostrostřelců z Domažlic, deputace v počtu 2 členů.

Sbor dobrovolných hasičů z Kněževse v počtu 40 členů, sbor dobrovolných hasičů z Kolečovic v počtu 20 členů, sbor dobrovolných hasičů ze Šanova s hudbou v počtu 30 členů, sbor dobrovolných hasičů z Chráštan s hudbou v počtu 30 členů, sbor dobrovolných hasičů z Kounova s hudbou 20 členů, z Milostína s hudbou 30 členů, z Nesuchyně s hudbou 30 členů, Rakovníka 20 členů, Pavlíkova 12 členů.

Obřady svěcení vykonal veledůstojný pan páter Ludvík Ullmann, farář z Kněževsi za asistence veledůstojného pana Ignáce Švancary, kaplana v Kněževsi při polní mši svaté na náměstí, při které hlavní výkony její označoval c. k. priv. sbor ostrořtlecký král. města Rakovníka salvami.

Pak přikročeno k obřadu zatloukání hřebů, kterého se zúčastnili zástupci všech korporací a spolků slavnosti této přítomných, kteří pronesli různá hesla.

Na to proslovena velebným pánem Ignácem Švancarou, kaplanem z Kněževsi řeč o významu a úctě k spolkovému práporu, jež doslovně zní: Každá doba, jak v životě lidském, tak v životě jednotlivých národů má svůj zvláštní ráz – ráz, na němž poznáváme rozličné tužby, snahy a stesky. Nejnovější období v životě národa mohli bychom nazvati dobou spolkovou.

Ať popatříme kamkoliv, ať utkví zrak náš na kterémkolivěk odvětví lidského snažení, všude znamenáme, že v letech posledních povstalo množství různých spolků, tj. vzájemné spolčování lidu stejného smýšlení, stejného stavu, stejných potřeb.

Soudný pozorovatel vidí v tom patrné známky nejmoudřejší všemohoucí prozřetelnosti Boží. Jako nejnovější věda všechno rozkládá až do těch nejprostších prvků, z nichž věci složeny jsou, tak mnozí pod zástěrou rozdrobiti chtějí pokolení lidské na částky nesouvislé, v to se přičiňujíc, aby roztrhli poslední, již dosti chabý svazek lásky, který nás pojí v jeden veliký celek.

Po názoru přemnohých lidí za doby přítomné má býti člověk jednotlivý vytržen ze svazku jiných lidí, má býti svým vlastním pánem, má hledati jenom svého prospěchu a zisku bez ohledu na své soudruhy. Čiré sobectví má býti svrchovaným zákonem.

Této světoborné snaze nemohla se věru dostati přísnějších odsouzení a rozhodnějšího zatracení, leč utvořením a zakládáním spolků. Přívrženci zmíněné snahy lidstvo rozdrobují, ale spolkové sjednocují, onino pěstují sobectví, ale spolkové společnou lásku.

Nynější sobci honosí se sice, že pěstují pravou lidskost, ale mám za to, že pravá lidskost jest jenom tam, kde jest pravá láska k bližnímu, ona láska, která jest trpělivá, všechno snáší, všemu věří, která nehledí svého prospěchu na úkor bližního.

V poslední době ovanul zvláštní duch lidstvo, duch jako morová rána. Lidé jsou živi, jak říkáme z ruky do úst. Jsou živi jen, že jsou, jakoby ani nevěděli, že také k něčemu jsou. Z obzoru lidstva zmizel namnoze vznešený náš Bůh – láska k němu a láska k bližnímu.